

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 166.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365968208/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

godt Lag er det en anden Sag. Andagt kan være god nok for Patienten, hvor Læger og Apotheker ikke meer kan hjælpe; men dertil har den samvittighedsfulde Læge, saa Skam, ingen Tid; dermed kommer Videnskaben, paa min Ære, heller ikke et Skridt videre. Det er den bedste og christeligste Andagt at helbrede sine Medmennesker. Det gjorde vor store Dydsmynder ogsaa paa Sabbathen. Hvad endelig den animalske Magnetisme angaar – saa er den mere aand- og legemsvækkende, end Drik og al simpel naturlig Liderlighed. Slige fordømte Experimenter kan snarere gjøre de kloge Folk gale, end Romanforelskelse og utidig Kirkegang. Jeg forsikkrer Dem, mine Herrer! – tilføiede han næsten bevæget – jeg taler til Dem som en præctisk Christen og en faderlig Ven. Det fornøier mig at see Dem saa talrige her idag; jeg glæder mig til Operationen i Formiddag som til en Fest. Det er den sjønneste og værdigste Maaede, vi kan helligholde Aandens og vor ædle Videnskabs Høitid paa. De maa vide, mine Herrer! det var paa en Pintsefest, hvis jeg ikke feiler – at vort berømte chirurgiske Academ blev stiftet, og var det ikke paa den Tid, saa burde det, paa min Ære, været det.*

Efter denne lange Tale, som de unge Candidater med megen Opbyggelse syntes at have hørt, medens de hemmelig havde gjort pudseelige Miner til hverandre, gik den gamle Professor videre. Han fremtog allerede sine chirurgiske Instrumenter, som han pudsede og lysesom kjælede for, medens han med glædestraalende Ansigt og hastige Skridt nærmede sig til en jamrende Patient, hvis halve Legeme, saa omtrent, denne Morgen skulde afsættes.

Den unge chirurgiske Candidat Christen Valman stod imidlertid i sit Værelse paa Hospitalet, omgivet af Dødningshoveder og Schlecter, og betragtede med Velbehag sin nye Klædning i Speilet. I den fine grønne Kjole med korte spidse Skjoder, med sin veldannede Skikkelse i de snevre lysebrune Casimirs Beenklæder, der, efter den da herskende Møde, skjultes forneden af et Par blanke gulkravede Stovler – med forgyldte Knapper i den nye blommede Silkevest, syntes han nu selv, han var ganske vakker, og ønskede kun, at hans lykkelig helbrede Patientinde, Frøken Amalia Falk, maatte møde ham idag og finde ham endnu langt vakkrere. Som Amanuensis hos Agent Falks Huuslæge, havde han kun havt Adgang der i Huset, medens han foretog en magnetisk Cuur med den unge Frøken. En altfor stærk Sympathie mellem de unge Mennesker var ikke undgaaet